

Etika: 81. Umělé oplodnění je zázrak

Etika

Umělé oplodnění je zázrak. Pro republikány je to nášlapná mina.

Smutek z neplodnosti může být všepohlcující, ale také těžko plně pochopitelný pro někoho, kdo ho naštěstí nikdy nezažil.

Je to neobvyklý zármutek, zármutek nad životy, které ještě nezačaly, a ne nad životy, které skončily. Často se nejsilněji projevuje ve chvílích radosti: při smíchu batolete v parku, při úsměvu nastávající maminky na oslavě narození dítěte. Může vás pronásledovat, když ho prožíváte, a držet se vás, i když přijde den, kdy budete mít to štěstí, že se vám bude říkat maminka.

Léta jsem žila s tímto smutkem. Dnes jsem oslovována maminko. Jsem věřící člověk a věřím, že děti jsou zázračné požehnání. Jsem také toho názoru, že věda je jedním ze způsobů, jak jsou zázraky na tomto světě možné. I v těch nejtemnějších hodinách na mé dlouhé cestě k mateřství pro mě a mého manžela existovala naděje v podobě oplodnění in vitro.

V důsledku nedávného [rozhodnutí Nejvyššího soudu v Alabamě](#), které umožnilo budoucím rodičům žalovat za neprávem způsobenou smrt kvůli nedbalému zničení embryí vytvořených při mimotělním oplodnění, jsou naděje a zázraky, které jsem měla to štěstí zažít, ohroženy pro rodiny, jejichž kliniky léčbu pozastavily.

Vzhledem k tomu, že zákony v Alabamě jsou nyní vykládány tak, že umělé oplodnění je přinejmenším dočasně nedostupné, doufám, že politici v tomto státě urychleně přijmou opatření na její ochranu.

Jako politický analytik často radím zvoleným představitelům na základě dat a upozorňuji je na důsledky, které by je mohly potkat, pokud nebudou pečlivě řešit sporné otázky. Zatímco nejnovější debata o nitroděložním tělísku je pro republikány potenciální volební minou, lídři republikánů od předsedy Sněmovny reprezentantů Mikea Johnsona až po Donalda Trumpa již dostali zprávu -

[aktuální zpráva](#) byla zaslána republikánským kandidátům - že nitroděložní tělísko je natolik populární novinkou, že i velká část pro-life Ameriky ho považuje za hodné ochrany.

Zároveň nemusíte být náboženským fundamentalistou, abyste považovali embrya vzniklá při umělém oplodnění za embrya s [významným významem](#) nebo abyste otázku jejich likvidace považovali za [nesnesitelně trýznivou](#).

Patřím k těm pacientům, kteří se hluboce zamýšleli nad napětím mezi životodárným potenciálem umělého oplodnění a složitými bioetickými debatami kolem embryí vzniklých tímto procesem a zápasili s těžkými otázkami, co bych mohla dělat, kdyby tento proces vedl k embryím, která bych nemohla rozumně donosit. Odcházím jako silný zastánce toho, aby rodiny mohly překonat nepřítel neplodnosti a přivést na svět život prostřednictvím této léčby, pokud se tak rozhodnou.

S manželem jsme se seznámili a vzali ve dvaceti letech. Mluvili jsme o tom a shodli jsme se, že bychom se časem chtěli stát rodiči.

Po několika letech jsem svému lékaři řekla, že mě znepokojuje, že jsme ještě neotěhotněli. Dodnes se na sebe zlobím, že jsem přijala jeho odmítnutí mých obav. „Jen se uklidni. Stane se to.“ Nestalo se. Stejně jako mnoho jiných žen jsem si léta dávala vinu. *Moje práce je příliš náročná. Příliš mnoho cestuji, jsem příliš vystresovaná.*

Když nám oběma bylo 33 let, rozhodli jsme se s manželem hledat odpovědi. Bylo požehnáním i prokletím zároveň, že naše diagnóza byla jasná a nezpochybnitelná. Bylo nám řečeno, že otěhotnění bude obtížné a bude vyžadovat operaci a následně umělé oplodnění.

Věděli jsme, že šance jsou proti nám, ale přesto jsme doufali a zahájili léčbu. Po roce, kdy se naše snaha nijak neprojevovala, a po následné pauze, během níž jsme zvažovali alternativy, nám nový odběr vajíček náhle přinesl neuvěřitelné požehnání v podobě šesti embryí.

První embryo přineslo několik týdnů radosti s pozitivním těhotenským testem, ale toto štěstí se rozplynulo, když raný ultrazvuk odhalil, že mé těhotenství skončilo takzvaným [nezdařeným potratem](#). Každé z našich zbývajících embryí vedlo k jiné formě zlomeného srdce: negativní testy, rané potraty, mihotavé úder srdce na ultrazvuku, které do další návštěvy zhasly.

Bolest umocňovala skutečnost, že pokaždé, když jsem šla na přenos embrya, dívala jsem se s nadějí na malou blastocystu na monitoru a myslela si: *Miluji tě a doufám, že se s tebou brzy setkám*. Kdykoli jsem se dozvěděla špatnou zprávu, že těhotenství skončilo, cítila jsem strašně silně, že se s ním opravdu loučím.

Když se nacházíte uprostřed léčby neplodnosti, může vám život někdy připadat jako série zničujících těžkých rozhodnutí, strastiplných návštěv lékařů a zdrcujících telefonátů. Jednoduše si nedokážu představit, jaké by to bylo být budoucími rodiči těchto embryí z Alabamy, kteří by se dozvěděli zprávu, že jejich sny byly zničeny tím, že je někdo nepovolaný vytáhl z mrazáku.

Když se snažím vžít do jejich situace, dokážu si snadno představit, jak tato embrya vnímali jako něco víc než pouhé buňky v misce pozastavené ve svém vývoji a zastavené v čase. Ani na vteřinu se nedivím žalobcům, že považují svá embrya za své děti, které čekají na svou chvíli zrození a které jsou nyní nenávratně ztraceny.

Zároveň si nedovedu představit, že by tito žalobci, kteří na této neuvěřitelné technologii postavili své sny o rodině, chtěli, aby jejich snaha o spravedlnost vedla k uzavření těchto dveří pro další rodiny, jako jsou oni.

Existuje důvod, proč tak velký počet konzervativních a pro-life Američanů věří, že umělé oplodnění je hodno ochrany. Ve světě, kde tolik lidí na pravici nařiká nad [klesající porodností](#) nebo nad [stavem americké rodiny](#), je možnost odemknout dar života pro ty, kteří ho zoufale chtějí přivést na svět, mocnou silou dobra.

Jen za [posledních pět](#) let výrazně vzrostl počet Američanů, kteří znají někoho, kdo podstoupil léčbu neplodnosti, takže z toho také s největší pravděpodobností vyplývá, že více lidí než kdy jindy zná ve svém životě dítě, které je zde na zemi v důsledku léčby neplodnosti.

Před lety mi bylo řečeno, že bude náročné, ne-li nemožné, abych někdy měla dítě. Za několik dní se mi narodí druhá dcera, což je věta, která pro mě stále zůstává nepochopitelná.

Zatímco píšu tyto řádky, spí kousek nad námi moje prvorozená Eliana, jejíž jméno znamená „Bůh odpověď“. Pokaždé, když se podívám na její krásnou tvář, jsem vděčná za odpověď na své dlouholeté modlitby. Ani okamžik s ní neberu jako samozřejmost. A nepovažuji za samozřejmost, že jen díky zázraku - víry a vědy v tandemu - jsem dnes nazývána maminkou.

Kristen Soltis Andersonová

[Deník The New York Times](#)

The New York Times

Kristen Soltis Andersonová

Kristen Soltis Andersonová je republikánská průzkumnice veřejného mínění a moderátorka [série focus groups](#) společnosti Opinion.

-van-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)